
**Luboš Mizun (1959)*

Luboš Mizun se narodil v roce 1959 v Chomutově a vyrůstal v Jirkově v severních Čechách, v regionu výrazně ovlivněném těžbou uhlí. Jeho otec pracoval v povrchovém dolu, matka jako prodavačka. Dětství prožil v prostředí, které tehdejší režim stabilizoval prací a bydlením, ale zároveň formoval k přizpůsobivosti a pasivitě.

V polovině 70. let nastoupil na chomutovské gymnázium. Období normalizace vnímal tehdy spíše okrajově, podobně jako většina jeho vrstevníků. Politické souvislosti si začal více uvědomovat až během studia na vysoké škole pedagogického směru, kde se poprvé střetl s oficiální ideologií marxismu-leninismu.

Po absolvování vysoké školy krátce působil mimo školství jako kulisák v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. Právě zde se dostal do kontaktu s kulturním prostředím a lidmi kritickými k režimu, což zásadně ovlivnilo jeho další směřování. Později se vrátil ke své profesi a začal učit na odborném učilišti.

Zásadní životní zkušeností se pro něj stal listopad 1989. O událostech 17. listopadu se dozvěděl ze zahraničního rozhlasu a postupně se aktivně zapojil do občanských aktivit v Ústí nad Labem. Činoherní studio se tehdy proměnilo v centrum odporu a organizace protestů. Mizun se účastnil jednání se studenty, podílel se na šíření informací a zapojil se do vznikajícího Občanského fóra.

Stal se jedním ze zakladatelů Občanského fóra ve svém pracovišti a následně koordinoval spolupráci mezi učňovskými školami v severních Čechách. Účastnil se také jednání na úrovni ministerstva školství a podílel se na změnách ve vzdělávacím systému po pádu komunistického režimu.

Po roce 1989 nepokračoval v politické aktivitě a zůstal v učitelské profesi. Od roku 1991 vystřídal řadu profesí, byl živnostníkem, jednatelem velkoobchodní společnosti, pracoval jako redaktor v regionálním deníku, působil na manažerské pozici na chomutovské radnici (vedoucí odboru), šéfredaktor obecního periodika, tiskový mluvčí, referent odboru majetku na magistrátu. V roce 2013 se vrátil k původnímu povolání učitele.

Ve svém životě klade důraz na harmonii v osobních vztazích, svobodu a odpovědnost. Pojmy, pod jejichž jménem proběhla demontáž totalitního režimu (pravda a láska), považuje přes jejich občasné soudobé zlehčování za základní společenské hodnoty. S odstupem času zdůrazňuje, že život v totalitním režimu byl pro mnoho lidí pohodlný za cenu rezignace na svobodu. Své životní zkušenosti shrnuje přesvědčením, že demokracie není samozřejmost a je třeba ji aktivně chránit, že zlu je třeba odporovat.
